

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 maja 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo G. S. skierowane przeciwko I. S. w Ł. o dodatek, wynagrodzenie za pracę oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy wydał powyższe orzeczenie w oparciu o następujący stan faktyczny.

Umową o pracę z dnia 18 października 1980 roku G. S. została zatrudniona w Okręgowym Zarządzie Dochodów Państwa i Kontroli Finansowej w C. w Zamiejscowym Wydziale Dochodów Państwa w P., w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony, na stanowisku starszej księgowej. Z dniem 1 stycznia 1994 roku powódce powierzono stanowisko starszego komisarza skarbowego w Urzędzie Skarbowym w P. w referacie następnie w D. Podatków Pośrednich. Od września 1993 roku do 31 grudnia 2010 roku powódka obok wymiaru i orzecznictwa, również wykonywała kontrole źródłowe w zakresie podatku VAT, otrzymując stosowny dodatek kontrolerski. Na początku każdego miesiąca sporządzany był przez D. Podatków Pośrednich plan kontroli. Następnie podmioty wytypowane do kontroli były zatwierdzane przez Naczelnika. Pracownicy wykonywali kontrolę wyłącznie na zlecenie, na podstawie upoważnienia Naczelnika. Część kontroli była wykonywana przez D. Kontroli, a pozostała część przez D. Podatków Pośrednich. Z tą różnicą, iż pracownicy D. powódki mieli wyliczaną kwotę dodatku, natomiast pracownicy D. Kontroli otrzymywali dodatek w stałej wysokości. Od 1993 roku do 1996 roku dodatki kontrolerskie były przyznawane przez Naczelnika Urzędu. Od 1996 roku dodatki były ustalane i wypłacane w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Finansów. Dodatek kontrolerski był liczony od ilości wykonywanych kontroli w danym miesiącu, nie była to wartość stała. Naczelnik przyznawał wysokość dodatku na rok w wysokości procentu od wynagrodzenia zasadniczego i w zależności od ilości wykonywanych kontroli, liczone w ten sposób, iż ilość kontroli była dzielona przez ilość dni w miesiącu. Od lipca 1996 roku powódce przyznawano dodatek kontrolerski, w związku z wykonywaniem kontroli podatkowych. Stawka dodatku kontrolerskiego była ustalana na okres roku kalendarzowego. Powódce przyznano dodatki kontrolerskie w latach 1996, 1997, 1998, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009. W pismach informujących powódkę o fakcie przyznania dodatku, zamieszczona była informacja, iż latach 2004-2009 dodatek jest ustalany na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Skarbowego w P., natomiast w latach wcześniejszych na podstawie zarządzeń Ministra Finansów obowiązujących odpowiednio w tych latach. W 2010 roku pracodawca w każdym miesiącu powiadamiał powódkę, iż na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz § 11 ust. 7 pkt 6 lit. b Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Skarbowego w P. przyznaje jej na dany miesiąc dodatek kontrolerski. Ponadto wskazywał, iż stawka dodatku kontrolerskiego będzie co miesiąc weryfikowana zgodnie z § 1 i § 2 wskazanego rozporządzenia Ministra Finansów. Od dnia 1 stycznia 2011 roku w Urzędzie Skarbowym w P. miała miejsce reorganizacja, w wyniku której III D. Podatków Pośrednich, w którym pracowała powódka, uległ przekształceniu w D. Postępowań Podatkowych. W D. Postępowań Podatkowych powódce powierzono stanowisko starszego komisarza skarbowego do spraw analiz protokołów i orzecznictwa. Od dnia 1 stycznia 2011 roku powódka nie wykonywała kontroli podatkowych. Od stycznia 2011 roku kontrole źródłowe przeprowadza D. Kontroli Podatkowej.

Powódka, od 1998 roku do chwili obecnej pełni funkcję Przewodniczącej Międzyzakładowej Komisji Związkowej (...) województwa (...). Powódka po otrzymaniu informacji, iż będzie pracować w D. Postępowań Podatkowych poszła do Naczelnika z zapytaniem, czy otrzyma jakąkolwiek rekompensatę w związku z tym, iż utraciła dodatek kontrolerski. Naczelnik poinformował, iż w miarę posiadanych środków zrekompensuje powódce utratę dodatku, jednakże nie określił sposobu w jaki tego dokona. W toku kontroli Państwowa Inspekcja Pracy ustaliła, że powódka otrzymuje najwyższe wynagrodzenie z pracowników D. Postępowań Podatkowych. W obrębie swojej komórki organizacyjnej powódka jest jedynym starszym komisarzem skarbowym, a jej mnożnik zasadniczego wynagrodzenia jest najwyższy

wśród pracowników komórki i wynosi 1,752. Pracownicy urzędów skarbowych z mocy prawa z dniem 1 kwietnia 2015 roku stali się pracownikami Izby Skarbowych. Powódka od dnia 26 kwietnia 2016 roku przeszła na emeryturę.

Wynagrodzenie powódki liczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosi 3.962,05 zł.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż roszczenie powódki nie było zasadne i podlegało oddaleniu.

Sąd meriti odnosząc się do dyspozycji art. 80 k.p. zważył, że fakultatywnie do wynagrodzenia powódki na mocy umowy o pracę zostało liczone na przestrzeni lat od 1990 do obecnie dodatek służbowy oraz dodatek za wieloletnią pracę. Toteż jedynie wynagrodzenie zasadnicze, dodatek służbowy oraz dodatek za wysługę lat należy uznać za stałe składniki wynagrodzenia. Pracodawca w zakresie czynności powódki z roku 2002 oraz 2006 wskazał, iż do jej zadań należy przeprowadzenie kontroli źródłowych/podatkowych, krzyżowych/doraźnych w zakresie towarów i usług. Jednakże nie było to jej stałe zadanie zlecone przez pracodawcę, za które przysługiwał stały składnik wynagrodzenia, a było to zadanie każdorazowo zlecane na początku miesiąca przez Naczelnika Urzędu. Przeciwnie do D. Kontroli, dla którego kontrola podatkowa była podstawowym i jedynym zadaniem o charakterze ciągłym, za którą przysługiwał stały składnik wynagrodzenia w stałej wysokości. W zakresie obowiązków powódki wskazanych w 2011 oraz obecnie nie znajduje się już przeprowadzanie kontroli źródłowych. Jak wynika z dokumentów zebranych w sprawie oraz zeznań samej powódki dodatek kontrolerski był przyznawany jedynie na mocy Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Skarbowego w P. początkowo na okres roku, a następnie od 2010 roku na każdy miesiąc.

Zgodnie z obowiązującym do dnia 27 stycznia 2011 roku, § 1 ust. 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz.U. 2003 nr 232 poz. 2324) dodatek kontrolerski może być przyznany pracownikom, dla których kontrola podatkowa nie stanowi podstawowego zadania o charakterze ciągłym, jeżeli na zlecenie naczelnika urzędu skarbowego wykonują kontrolę podatkową oraz czynności przygotowawcze i opracowanie dokumentacji z przeprowadzonej kontroli w danym miesiącu, w wymiarze co najmniej 25% czasu pracy. Ponadto § 2 ust. 3 wskazuje, iż pracownikom przyznaje się stawkę dodatku kontrolerskiego na okres roku kalendarzowego.

Wobec faktu, iż kontrola podatkowa nie stanowiła dla powódki podstawowego zadania o charakterze ciągłym oraz mając na względzie powyższy przepis brak zlecenia przez Naczelnika Urzędu Skarbowego wykonania kontroli skutkowało tym, iż pracownikowi nie przysługiwał dodatek kontrolerski.

W niniejszej sprawie powódka wniosła o zasądzenie kwot tytułem wyrównania wynagrodzenia o dodatek kontrolerski w wysokości wskazanych w załączniku nr 22 do pozwu. Powódka powołała się na ustawę z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, podnosząc, że reorganizacja z 2011 roku spowodowała odebranie jej czynności kontrolnych, a tym samym dodatku kontrolerskiego. W ocenie powódki pracodawca winien wypowiedzieć jej warunki płacy i pracy, po konsultacji ze związkami zawodowymi. Czynność taka nie została dokonana, a w konsekwencji w ocenie powódki należy się jej wyrównanie wynagrodzenia, które było związane z wykonywaniem czynności kontrolnych za cały okres, od stycznia 2011 roku do dnia ustania stosunku pracy.

Zdaniem Sądu meriti z twierdzeniem tym nie sposób się zgodzić, wobec ustalenia, że dodatek kontrolerski nie był stałym składnikiem wynagrodzenia powódki. W 2011 roku doszło do reorganizacji w Urzędzie Skarbowym w P. wobec czego dział powódki uległ przekształceniu w D. Postępowań Podatkowych. Od stycznia Naczelnik nie zlecał powódce wykonywanie kontroli. Jednakże jej wynagrodzenie nie uległo zmianie. Zmianie uległ nieznacznie jej zakres czynności oraz fakt, iż Naczelnik nie zlecał powódce wykonywania kontroli źródłowych. Powódka od 1998 roku do dnia ustania stosunku pracy pełniła funkcję Przewodniczącej Międzyzakładowej Komisji Związkowej (...) województwa (...). Powódce przysługuje wobec tego, zgodnie z art. 32 ustawy o związkach zawodowych ochrona przed

rozwiązaniem i jednostronną zmianą warunków pracy i płacy. Ponadto w roku 2015 powódka osiągnęła uprawnienia emerytalne. Toteż zgodnie z art. 39 w zw. z art. 42 k.p. powódce przysługuje ochrona, gdyż jest pracownikiem w wieku przedemerytalnym. Bezsporne jest, że pracodawca nie wręczył powódce wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy.

Zgodnie z treścią art. 42 § 1 i 2 k.p. przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę stosuje się odpowiednio do wypowiedzenia wynikających z umowy warunków pracy i płacy. Wypowiedzenie warunków pracy lub płacy uważa się za dokonane, jeżeli pracownikowi zaproponowano na piśmie nowe warunki.

Do wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy odnoszą się zatem te same zasady, które dotyczą wypowiedzenia definitywnego umowy o pracę. Dotyczy to zarówno długości okresu wypowiedzenia, obowiązku konsultacji zamiaru wypowiedzenia z reprezentującą pracownika organizacją związkową, dla pracodawcy łączy się także z obowiązkiem podania przyczyny, dla której zamierza dokonać wypowiedzenia zmieniającego dotychczasowych warunków umowy oraz określenia warunków proponowanych.

Przy czym przy zmianie zakresu czynności powierzonych pracownikowi do wykonania piśmiennictwo uznaje, iż zmiana przez pracodawcę zakresu czynności pracownika nie stanowi istotnej zmiany warunków pracy wymagającej wypowiedzenia, jeżeli czynności, które ma wykonywać pracownik, nie wykraczają poza obowiązki związane z pełnioną przez niego funkcją (Prawo pracy w pytaniach i odpowiedziach., G. M. M., LexisNexis 2009). Zdaniem Sądu Rejonowego taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, należy więc uznać, iż pozwana nie miała obowiązku wręczyć powódce wypowiedzenia zmieniającego.

Dodatek wyrównawczy jest szczególną formą rekompensaty, do którego jest uprawniony pracownik, którego wynagrodzenie uległo obniżeniu. Wyłącznie określone przepisami prawa sytuacje dają możliwość uzyskania dodatku wyrównawczego. Między innymi ustawa z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. nr 90, poz. 844 ze zm.) daje podstawy do przyznania pracownikowi dodatku wyrównawczego. Zgodnie z art. 5 ust. 3, 4 w okresie objęcia szczególną ochroną przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy pracodawca może jedynie wypowiedzieć dotychczasowe warunki pracy i płacy pracownikowi będącemu członkiem zarządu zakładowej organizacji związkowej lub członkiem zakładowej organizacji związkowej, upoważnionemu do reprezentowania tej organizacji wobec pracodawcy albo organu lub osoby dokonującej za pracodawcę czynności z zakresu prawa pracy. Ponadto ust. 7 wskazuje również na pracownika będącego członkiem rady pracowników lub określonym w porozumieniu, o którym mowa w art. 24 ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji (Dz. U. Nr 79, poz. 550, z 2008 r. Nr 93, poz. 584 oraz z 2009 r. Nr 97, poz. 805), przedstawicielem pracowników uprawnionym do uzyskiwania od pracodawcy informacji i prowadzenia z nim konsultacji. Zgodnie z art. 6 ustawy jeżeli wraz z wypowiedzeniem pracy i płacy powoduje obniżenie wynagrodzenia, pracownikom wyżej wskazanym, do końca okresu, w którym korzystałyby ze szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy przy zwolnieniu grupowym przysługiwać będzie dodatek wyrównawczy. Toteż zgodnie z art. 39 Kodeksu pracy pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.

Niezależnie od braku podstawy prawnej do przyznania dodatku kontrolerskiego, w ocenie Sądu meriti powódka nie udowodniła roszczenia także co do wysokości. Powódka wyjaśniła, iż kwota 718,25 zł - wskazywana jako wysokość comiesięcznego dodatku, stanowi średnią z dodatków otrzymywanych w 2010 roku. Przy czym powódka pomniejszyła wielkość dodatku w miesiącach, w których korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Pełnomocnik pozwanej zakwestionował roszczenie powódki także co do wysokości, podnosząc, iż Rozporządzenie przewiduje 9 stawek dodatku kontrolerskiego od 10% do 50% (w postępie 5 procentowym) zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego pracownika zaokrąglonych do pełnych złotych. Hipotetyczna wysokość dodatku kontrolerskiego w stawce 1 (10%) przy założeniu, że powódka na kontrolę podatkową przeznaczyła 25% czasu pracy, wynosiłby 86 zł. Powódka nie wykazała wysokości dodatku jaki należałby się jej miesięcznie. Wyliczenie powódki jest hipotetyczne, oderwane nie tylko od

tego, że żadnych czynności kontrolnych nie wykonywała, ale także od dodatku jaki otrzymywali inni pracownicy. Sąd meriti podkreślił, że wysokość dodatku była uzależniona od liczby kontroli.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo, jak w sentencji 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku w oparciu o wyrażoną w art. 98 k.p.c.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się strona powodowa zaskarżając je w całości. Skarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. (zasady swobodnej oceny dowodów), polegającej na uznaniu, że dodatek kontrolerski stanowił fakultatywny składnik jej wynagrodzenia, a czynności wykonywane przez powódkę nie stanowiły podstawy do wypłaty w/w dodatku, co stoi w sprzeczności z treścią zakresu czynności z dnia 03.11.2003 roku opisu stanowiska pracy z dnia 27.04.2006r., zakresu uprawnień, obowiązków i odpowiedzialności pracownika z dnia 25.01.2011 r.;
2. naruszenie art. 233 k.p.c. (zasady swobodnej oceny dowodów), że utrata dodatku kontrolerskiego i przesunięcie na inne stanowisko nie stanowi podstawy do wręczenia wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy;
3. naruszenie art. 233 k.p.c. (zasady swobodnej oceny dowodów) polegające na uznaniu, że ochrona szczególna, która jej przysługuje nie dotyczy utraty dodatku kontrolerskiego co jest wbrew wykładni funkcjonalnej przepisów o ochronie szczególnej;
4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że w stałym zakresie czynności nie miała powódka obowiązku kontroli, a przez to dodatek kontrolerski nie miał charakteru stałego i nie podlegał ochronie;
5. zmiana przez Sąd kontekstu jej wypowiedzi polegająca na uzasadnieniu w wyroku na niekorzyść jej wyjaśnień dotyczących sporządzania miesięcznych planów kontroli i ich realizacji;
6. niewskazanie w uzasadnieniu wyroku faktu wniesienia przez powódkę wniosku dowodowego dotyczącego uzyskania przez Sąd protokołu z kontroli PIP, a następnie wycofania przez powódkę tego wniosku;
7. niewskazanie w uzasadnieniu wyroku części wypowiedzi Sądu z dnia 25.05.2016 roku, kiedy ogłoszono ustnie orzeczenie Sądu - o przedawnieniu sprawy oraz tego, że po 5 latach nie można Izby Skarbowej obciążać tak wysoką kwotą roszczenia powódki.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i o uwzględnienie powództwa.

W dniu 30 sierpnia 2016 roku pełnomocnik strony pozwanej złożył odpowiedź na apelację wnosząc o jej oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego, według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 24 października 2016 roku pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych. Ponadto podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, LEX nr 80266). Ramy swobodnej oceny dowodów są zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137). Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń (art. 328 § 2 k.p.c.).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

Wskazać należy, że brak było podstaw do stwierdzenia naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa procesowego. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości załączonych do akt dokumentów. Treść aktów tj. Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie dodatku kontrolerskiego dla pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz.U. z 2011 roku, nr 9, poz. 42) oraz Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Skarbowego w P. nie była między stronami sporna. Natomiast brak było wspólnego stanowiska co do interpretacji postanowień w nich zawartych. Kwestia ta nie może jednak stanowić osnowy zarzutów naruszenia prawa procesowego, ponieważ dokonanie przez Sąd nieprawidłowej analizy treści, a przez to nieprawidłowej wykładni źródła prawa mieści się w zakresie zarzutu nieprawidłowego zastosowania prawa materialnego. W związku z tym uznać należy, iż sformułowane w apelacji zarzuty w istocie swej dotyczą jedynie naruszenia prawa materialnego. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Sąd prawidłowo ustalił wszelkie okoliczności faktyczne, związane z oceną powództwa.

Nie ma wątpliwości, że istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy otrzymywany dotychczas przez powódkę dodatek kontrolerski stanowił stały składnik jej wynagrodzenia czy też fakultatywny. Ustalenie powyższe przekładało się na żądania pozwu. Wbrew twierdzeniom skarżącej, dokonana przez Sąd Rejonowy interpretacja zapisów Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie dodatku kontrolerskiego dla pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz.U. z 2011 roku, nr 9, poz. 42) oraz Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Skarbowego w P., była prawidłowa. Ponadto słusznie Sąd Rejonowy dokonał analizy zakresu czynności powierzonych powódce do wykonania na przestrzeni zatrudnienia w pozwanej jednostce, zakres uprawnień, obowiązków i odpowiedzialności, opisu stanowiska pracy, zakres obowiązków oraz treści umowy o pracę. Przede wszystkim z umowy o pracę wynika, że do stałych składników wynagrodzenia powódki należało wynagrodzenie zasadnicze, dodatek służbowy oraz dodatek stażowy tj. za wysługę lat. Nie został natomiast w przedmiotowym dokumencie wymieniony dodatek kontrolerski. Jednak brak takiego zapisu nie musi świadczyć, że w rzeczywistości charakteru tego nie posiadał. W związku z tym Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał analizy zasad przyznawania wskazanego dodatku. Zgodnie z obowiązującym do dnia 27 stycznia 2011 roku, § 1 ust. 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku

kontrolerskiego, pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz.U. 2003 nr 232 poz. 2324) dodatek kontrolerski **może być przyznany** pracownikom, dla których kontrola podatkowa nie stanowi podstawowego zadania o charakterze ciągłym, **jeżeli na zlecenie naczelnika** urzędu skarbowego wykonują kontrolę podatkową oraz czynności przygotowawcze i opracowanie dokumentacji z przeprowadzonej kontroli w danym miesiącu, w wymiarze co najmniej 25% czasu pracy. Ponadto § 2 ust. 3 wskazuje, iż pracownikom przyznaje się stawkę dodatku kontrolerskiego na okres roku kalendarzowego. Czyli ustawodawca w sposób warunkowy określił, że dodatek może być przyznany, jeżeli naczelnik zleci kontrolę oraz zostanie ona w określonym czasie pracy wykonana. Zatem do uprawnień kierownika należy rozdzielenie zadań w zakresie kontroli tj. decyduje, czy i komu daną kontrolę zleci oraz w jakiej ilości. Nieuprawnionym jest przyjęcie, że dodatek należy się pracownikowi już poprzez sam fakt ujęcia w zakresie obowiązków czynności dotyczącej wykonywania kontroli podatkowej oraz czynności przygotowawczej i opracowanie dokumentacji z przeprowadzonej kontroli w danym miesiącu, w wymiarze co najmniej 25% czasu pracy. Takich wniosków z zapisu powyższej regulacji nie da się wyprowadzić. Podobnie jak z obowiązującego od dnia 28 stycznia 2011 roku rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz.U. 2011 nr 9 poz. 42), na które to w apelacji powołuje się powódka. Z § 2 ust 2 pkt 1 ww. aktu wynika, że dodatek przyznaje się również pracownikom, dla których wykonywanie kontroli nie stanowi podstawowego zadania o charakterze ciągłym, **jeżeli w danym miesiącu na polecenie naczelnika** urzędu skarbowego wykonują kontrole podatkowe, czynności przygotowawcze do kontroli lub opracowują dokumentację przeprowadzonej kontroli, w wymiarze co najmniej 25% czasu pracy. Zatem zmiana przepisu była niewielka, ponieważ nadal ustawodawca zachował decyzyjność naczelnika urzędu w zakresie zlecanych kontroli. Powyższe oznacza, że przepisy w sposób jasny i kategoryczny określiły, w jakich okolicznościach może być przyznany dodatek kontrolerski. Nie ma wątpliwości, że strona pozwana powyższych norm przestrzegала, na co wskazuje również powódka wyjaśniając, jaka była procedura przyznawania dodatków kontrolerskich. Jak wynika z akt sprawy, na początku każdego miesiąca w wydziale powódki był sporządzany plan kontroli, który musiał być zaakceptowany przez Naczelnika. Następnie Naczelnik przydzielał kontrole do wykonania konkretnym osobom. Po wykonaniu kontroli Naczelnik przyznawał dodatek kontrolerski, który to był liczony od ilości wykonywanych kontroli w danym miesiącu i nie była to wartość stała. Oznacza to, że musiałyby być spełnione określone warunki, aby wskazany dodatek uzyskać. Wprawdzie powódka w latach 1996, 1997, 1998, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008 i 2009 uzyskała dodatek kontrolerski. Jednak – wbrew twierdzeniom apelacji – otrzymywanie wskazanego dodatku przez parę lat nie czyniło go stałym elementem wynagrodzenia, czy też częścią stosunku pracy. Nie można zapominać – czego skarżąca stara się już nie dostrzegać - że to Naczelnik zlecał ilość kontroli i przyznawał w związku z tym, w odpowiedniej wysokości dodatek kontrolerski. Przy czym decyzja o wysokości przyznanego dodatku nie miała charakteru uznaniowego, ale związana była ze ścisłym przestrzeganiem procedur, zawartych w Rozporządzeniu Ministra Finansów. W związku z powyższym stwierdzić należy, że zarzuty skarżącej, dotyczące błędnego ustalenia charakteru dodatku kontrolerskiego nie mogły się ostać.

Powyższego stwierdzenia – wbrew zarzutom apelacji - nie zmienia fakt, że od dodatku kontrolerskiego były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, zaliczka na podatek dochodowy oraz, że składnik ten był włączony do 13- tej pensji, czy nagrody jubileuszowej. Jeżeli w danym okresie powódka otrzymała przedmiotowy dodatek, to obowiązkiem pracodawcy było uiszczenie danin publicznoprawnych. Podobnie jak przy obliczeniu 13- tej pensji pozwany był zobligowany uwzględnić wszelkie składniki, osiągnięte w poprzednim roku do określenia jej wysokości.

Nie można podzielić również zarzutu apelacji, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż nieprawidłowo została określona przez powódkę wartość przedmiotu sporu. Jak słusznie wyjaśnił Sąd meriti wyliczenie powódki jest hipotetyczne, oderwane nie tylko od tego, że żadnych czynności kontrolnych nie wykonywała, ale także od dodatku, jaki otrzymywali inni pracownicy. W związku z tym nie było możliwym przyjęcie na podstawie przedstawionego przez powódkę wyliczenia, że wskazana wartość przedmiotu sporu została określona w sposób prawidłowy. A co za tym idzie, nie można odmówić rozważaniom Sądu Rejonowego we wskazanym zakresie słuszności.

Brak było także podstaw do podzielenia twierdzeń skarżącej odnośnie uchybieniu przez pracodawcę przepisom dotyczącym wypowiedzenia zmieniającego w zakresie zmiany warunków pracy i płacy. Co z kolei doprowadzić miało do naruszenia przepisów dotyczących ochrony pracownika tj. art. 32 o związkach zawodowych (była Przewodniczącą związków zawodowych) oraz art. 39 w zw. z art. 42 k.p. (wiek przedemerytalny). Jednak aby można było mówić o naruszeniu powyższych norm prawnych zasadnym było w pierwszej kolejności przeanalizowanie, czy w sytuacji powódki pracodawca w rzeczywistości był zobowiązany do wręczenia jej wypowiedzenia zmieniającego. Jak słusznie uznał Sąd Rejonowy – a Sąd Okręgowy przychylił się do powyższego stwierdzenia – dodatek kontrolerski nie był stałym składnikiem wynagrodzenia powódki. W związku z tym brak tego składnika wynagrodzenia od stycznia 2011 roku nie był związany ze zmianą jej wynagrodzenia, ale z brakiem zlecenia przez Naczelnika Urzędu kontroli uprawniających do otrzymania przedmiotowego dodatku. A zatem nie doszło do zmiany warunków płacowych. Jak słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji, z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przepisy prawa pracy o charakterze ochronnym dotyczą jedynie świadczeń, które pracownikowi przysługują **bezwzględnie w związku z treścią stosunku pracy**. Nie dotyczą one tych składników i dodatków do wynagrodzenia, do których prawo uzależnione jest od dodatkowych czynników (wyrok SN z dnia 8 października 2010 r., II PK 30/10, M.P.Pr. (...) -144). Zdaniem Sądu Okręgowego nie było zatem potrzeby, aby pracodawca był zobligowany do zastosowania w takiej sytuacji wypowiedzenia zmieniającego, skoro warunki co do **stałych składników wynagrodzenia** nie uległy zmianie tj. obniżeniu. Również co do zakresu czynności, w związku z przeprowadzoną u pozwanego reorganizacją – nie uprawnionym było twierdzenie skarżącej - że takie wypowiedzenie zmieniające winno być zastosowane wobec powódki. Przy zmianie zakresu czynności powierzonych pracownikowi do wykonania piśmiennictwo uznaje, iż zmiana przez pracodawcę zakresu czynności pracownika nie stanowi istotnej zmiany warunków pracy wymagającej wypowiedzenia, jeżeli czynności, które ma wykonywać pracownik, nie wykraczają poza obowiązki związane z pełnioną przez niego funkcją (Prawo pracy w pytaniach i odpowiedziach., G. M. M., LexisNexis 2009). Jak wynika z akt sprawy powódka była nadal zatrudniona na dotychczasowym stanowisku tj. starszego komisarza skarbowego zaś zakres czynności uległ zmianie w niewielkiej części. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy był w pełni uprawniony do stwierdzenia, że pozwana nie miała obowiązku wręczyć powódce wypowiedzenia zmieniającego. Konsekwencją zaś powyższych ustaleń jest stwierdzenie, że powódka nie była objęta ani ochroną wynikającą z zapisów ustawy o związkach zawodowych – tj. art. 32 ani z przepisów uregulowanych w kodeksie pracy – tj. art. 39 w zw. z art. 42 k.p. A co za tym idzie nie przysługiwało jej prawo do dodatku wyrównawczego.

Na koniec wskazać jedynie należy, że Sąd Rejonowy nie miał obowiązku – jak błędnie zakłada skarżąca – w uzasadnieniu wyroku odnosić się do cofniętego wniosku powódki w przedmiocie załączenia protokołu kontroli PIP. Okoliczność ta została odnotowana w protokole rozprawy z dnia 11 maja 2016 roku (k.94). Powódka oświadczyła, że cofa wniosek o zobowiązanie strony pozwanej do złożenia protokołu kontroli PIP. Dlatego też Sąd nie był zobligowany do dodatkowego akcentowania tej okoliczności w uzasadnieniu wyroku. Ponadto nie było żadnych przeszkód, aby wniosek ponowić, skoro był to dowód tak istotny dla uzasadnienia jej żądania. Jednak, niezależnie od powyższego zauważyć należy, że Sąd Rejonowy odniósł się do przedmiotowego dokumentu. Okoliczności, które zaś przytoczył w uzasadnieniu wyroku wynikają z treści przedmiotowego dokumentu i stanowią ustalenia dokonane przez kontrolującego. Natomiast powódka obecnie w apelacji nie wskazała, jakie to konkretnie treści miałyby uprawdopodobnić jej pozew w części dotyczącej włączenia do wynagrodzenia zasadniczego około 70% utraconego dodatku kontrolerskiego. Powyższe stwierdzenie jest powieleniem treści skargi przytoczonej w protokole kontroli PIP. Trudno zatem jest obecnie stwierdzić, jaką część – istotną dla powódki – Sąd Rejonowy pominął, skoro nie zostało to w apelacji wskazane. Z tych też względu brak było możliwości oceny czy do takiego uchybienia doszło w sytuacji braku konkretnych zarzutów.

Skarżąca podniosła także, że były rozbieżności między ustnym uzasadnieniem wyroku, a jego wersją pisemną tj. że pewne treści nie zostały wskazane w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Należy zauważyć, że ustne uzasadnienie jest krótkie i ma jedynie zasygnalizować stronom, czym kierował się Sąd podejmując decyzję określonej treści. Natomiast uzasadnianie pisemne, zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione,

dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Uzasadnienie wyroku ma przede wszystkim rozstrzygać o zasadności zgłaszanych roszczeń, a jeżeli w jakimś zakresie nie mogą być one uwzględnione zgodnie z żądaniem strony, to sąd ma obowiązek wyjaśnić to stronie, aby mogła zrozumieć jakimi motywami kierował się podejmując decyzję takiej treści. Zatem należy uznać, że uzasadnienie wyroku winno być rzeczowe i rzetelne, oraz w swoim założeniu, ma przekonać stronę o trafności decyzji Sądu.

Zważyć należy, iż w orzecznictwie przeważa pogląd, w myśl którego strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1999 roku, III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 roku, V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). Ponadto zarzut naruszenia powyższego przepisu, będzie można uznać za skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że wadliwości uzasadnienia miały wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1997 roku, I PKN 97/97, OSNAPiUS 1998/4/121).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy trudno jest stwierdzić czy faktycznie Sędzia Przewodnicząca wskazała w ramach ustnego uzasadnienia wyroku, że „postępowanie się przedawniło i po 5 latach nie można Izby Skarbowej obciążać tak wysokimi kwotami roszczeń powódki.” Jednak nie zmienia to faktu, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w realiach niniejszej sprawy było zgodne z obowiązującymi przepisami. A co za tym idzie o braku zasądzenia dodatku kontrolerskiego nie przeważał fakt niechęci do obciążania instytucji państwowej powyższym zobowiązaniem, ale brak ustawowych przesłanek warunkujących wypłacenie świadczenia. Ponadto powódka nie została pozbawiona z góry prawa do dochodzenia wskazanego dodatku, ale rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zostało poprzedzone zebraniem materiału dowodowego, jego oceną oraz analizą mających zastosowanie norm prawnych. Proces ten zaś doprowadził do słusznych wniosków, że żądanie pozwu nie mogło być uwzględnione. W tej sytuacji uznać należy, że zarzut apelacji nie mógł podważyć prawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując - w kontekście powyższych rozważań - Sąd Okręgowy przyjął, iż prezentowana w apelacji argumentacja jest chybiona. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż dodatek kontrolerski nie był stałym składnikiem jej wynagrodzenia. A co za tym idzie nie uprawnionym było żądanie jego wypłaty za okres od stycznia 2011 roku do czasu zakończenia stosunku pracy. Sąd drugiej instancji zważył więc, iż zaskarżone rozstrzygnięcie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego było oczywiście uzasadnione.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

Z uwagi na to, że stronę pozwaną, która w postępowaniu apelacyjnym wygrała sprawę w całości reprezentował pełnomocnik z wyboru, Sąd Okręgowy zasądził od powódki G. S. rzecz strony pozwanej Izby Skarbowej w Ł. kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804)

E.W.